

stillet af Mindretallet, og som gaar ud paa, at Afsløsningssummen enten skal afholdes af selve Kommunens Kasse, for saa vidt Amtsraadet giver sit Samtykke til, at Udgiften maa overtages af Kommunen — eller refunderes af Kommunekassen ved en aarlig Ligning. Den ærede Ordfører for Mindretallet (H. N. Hansen) gik her ud fra — og med fuld Ret — at den Ordning, som man har truffet ved Resolutionen af 1885, hvorefter man for Landdistrikterne er gaaet til at lade Afsløsningssummen af Højtidsret afholdes af Kommunekassen, er forsvarelig. Det holder jeg selvfølgelig ogsaa paa. Det er Indenrigsministeriets Resolution i sin Tid, og den er forsvarelig og vel ogsaa meget forsvarelig. Men ved Siden deraf kunde man vel nok alligevel henvise til dette, at den er dog endnu ikke faaledes faaledes fast, at man kan sige, at det er sikkert, at denne Resolution er rigtig. Spørgsmaalet har nemlig aldrig været bragt for Domstolene, og det kan meget let komme for Domstolene under Henviisning til Grundlovens § 77. Thi det er jo sikkert nok, at naar Afsløsningssummen for Højtidsret afholdes af Kommunekassen, vil det i Virkeligheden sige, at man ad en Omvej lader Disjenterne betale deres Andel af Højtidsrets Afløsning. Hvorledes det nu vil gaa med en eventuel Retslig herom, det kan jo være tvivlsomt. Jeg fra mit Stade ser naturligvis med det bedste Haab paa Sagen og stoler paa, at Regeringen maa faa Ret i sin Opfattelse. Men jeg skulde rigtignok meget ønske, at man, naar man tager dette Spørgsmaal op til Afgørelse, saa gør det faaledes, at vi dog komme bort fra den Ordning, vi hidtil have haft, og som jo ikke kan siges at være fuldstændig grundfæstet. Jeg vil meget anbefale, at man lader det blive ved Regeringens Forslag, faaledes at Afsløsningssummen altid skulde afholdes paa den der foreskrevne Maade. Jeg ved ikke rigtig, hvorledes det er at forstaa med den Ændring, som Mindretallet har foreslaet, men jeg gaar ud fra, at det er faaledes, at det skal afgøres for hvert Aar for sig, om Afgiften skal afholdes af Kommunekassen eller ikke. Der er altsaa ikke ved selve Afsløsningen af Sogneraadet taget Bestemmelse om, at Afgiften herefterdags skal afholdes af Kommunekassen. Hvis man vil gaa til dette, hvis man altsaa vil stille op som Hovedregel, at Afsløsningssummen skal afholdes paa den i Regeringens Forslag foresatte Maade, men saa siger som ren Undtagelse deraf, at for det enkelte Aar kan Sogneraadet beslutte med Amtsraadets Samtykke, at Afsløsningssummen afholdes af

Kommunekassen, altsaa rent undtagelsesvis for et enkelt Aar ad Gangen — vil jeg finde det mindre betæneligt, fordi jeg er færdig, at Forholdene i en Sognekommune kunne være faaledes, at der slet ingen Disjenter ere, og i saa Tilfælde er der jo ikke nogen Ubillighed i Ligningen. Men jeg vilde gerne have, at det fik sit Udtryk i Formen, at det kun er en Undtagelse fra det andet, som vedbliver at være Hovedreglen.

E. Jensen: Som Medlem af Udvalget finder ogsaa jeg mig besøjet til at gøre nogle Bemærkninger om Betænkningen og det af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag.

I 1885 blev der, som bekendt, ved ministeriel Resolution givet Afgang til at afløse Højtidsret overalt i Landet, hvor baade Yderne og Nyderne kunde blive enige derom. Det var en Sag, der hverken angik Kirkens Bære eller Nitus, hvilket man plejer at sige betegner de rent kirkelige Anliggender. Der var maaste nogle, der den Gang stod tvivlende om, hvorvidt denne Resolution egentlig ikke gik Lovgivningsmyndighederne lidt for nær; i en anden Henseende var der ogsaa Betæneligheder, om den ikke gik Kommunalloven lidt for nær, og endelig, som den højtærede Indenrigsminister har nævnt for et Øjeblik siden, om den var i god Overensstemmelse med Grundlovens § 77. Dette skal jeg ikke komme ind paa at undersøge nøjere, men blot pege paa, at enten det nu forholder sig saa eller saa, har Resolutionen været en temmelig stor Virkning. Det er bitterligt, at ifølge denne Resolution er omtrent $\frac{3}{4}$ af Højtidsret i Købstæderne og mellem $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{3}$ paa Landet afløst. Jeg har derfor for mit Vedkommende ikke rigtig funnet forstaa, hvorfor man, naar der var givet Tilladelse til at afløse Højtidsret, og denne var benyttet i temmelig stor Udstrækning, saa nu fremkommer med et Lovforslag om en saadan Afløsning, som altsaa allerede i Forvejen er tilladt, med mindre man da havde en Følelse af, at man ikke havde sin Sag rigtig paa det rene, da man gav Resolutionen, hvad den højtærede Indenrigsminister for Resten ogsaa hentydede til ved at sige, at denne Sag endnu ikke var undersøgt ved Domstolene. Som sagt, jeg for min Part har fundet, at da der tidligere var givet en Tilladelse, og denne var benyttet i temmelig stor Udstrækning, var der ikke nogen særlig Anledning til at tage dette Spørgsmaal op paa ny, med mindre det kom til at omfatte en Afløsning af alle disse kirkelige Ydelser, alt-